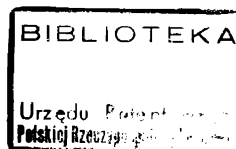

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY E01c 19/46

Nr 2737.

Carl Julius Aberg
(Stenstorp, Szwecja).

Kl. 19c H.

19c 19/46

Sposób i maszyna do wykonywania budowy dróg bitych.

Zgłoszono 4 grudnia 1920 r.

Udzielono 2 września 1925 r.

Pierwszeństwo: 29 kwietnia 1916 r. (Niemcy).

Wynalazek dotyczy sposobu i urządzenia do budowy dróg szosowych i dąży do zredukowania do możliwych granic potrzebnych do wykonania robót sił roboczych.

Istota wynalazku polega na tem, że materiał do wyrobu szosy zostaje odrabiany bezpośrednio przy budowie szosy i w miarę postępu roboty samoczynnie układany na budowanym szlaku.

Według wynalazku łamanie kamieni, układanie ich na szosie i rozgarnianie ułożonej warstwy wykonywane zostają samoczynnie przez umieszczone na odpowiednim wozie łamacze i walce ugniatające przy stałym posuwaniu się całego urządzenia po budowanej szosie.

Surowy, nie rozdrobiony kamień zwozi

się w tym celu uprzednio na miejsce budowy i układa wzdłuż przyszłej szosy w odpowiednie stopy.

W miarę poruszania się urządzenia kamienie zgromadzone przy drodze samoczynnie wprowadzane zostają do łamacza, a po dokonaniem rozdrobnienia spadają na drogę. W trakcie spadania lub później kamienie zostają jednokrotnie lub dwukrotnie rozgarniane po całej powierzchni drogi i tworzą jednolitą warstwę.

Fig. 1 rysunku przedstawia widok boczny przykładu wykonania niniejszego wynalazku, fig. 2 — rzut poziomy, fig. 3 — przekrój częściowy przez A—B (fig. 2), fig. 4 — widok boczny pewnej odmiany sposobu wykonania, fig. 5 — częściowy rzut poziomy tej odmiany, fig. 6 i 7 — widok boczny i

Rzut poziomy odmiany urządzenia do robienia, fig. 8 i 9 — przekrój pionowy i rzut poziomy trzeciej odmiany sposobu wykonania ustroju.

Walce 1 i łamacz 2 (fig. 1, 2) posiadają odrębne ostoje. Ostoje te skojarzone są łącznikiem, składającym się z dwóch związanych ze sobą beleczek 3.

Część przednią łącznika podtrzymuje śruba 4, zaopatrzona u góry w naśrubek 5, wsparty za pośrednictwem wspornika 6 na części tylnej walca; koniec dolny śruby zaopatrzonej jest w uszko 7, obejmujące luźno czop 8, umieszczony pomiędzy beleczkami łącznika. Koniec tylny łącznika posiada poprzeczkę 9, która łączy ze sobą beleczki, obejmuje czop pionowy 10 i mieści się pomiędzy występami 11 części przedniej ostoji łamacza. Pomiedzy beleczkami leżą na wałach, umocowanych w beleczkach, dwa koła łańcuchowe 12, 13. Koła te stanowią część przekładni pomiędzy wałem 14 silnika walca i głównym wałem 15 łamacza. Na wałach 14 i 15 znajdują się tryby łańcuchowe 16 i 17, połączone łańcuchami z kołami 20 i 21, których wały łączą się przy pomocy sprzęgieł przegubowych 22, 23 z trybami 12 i 13.

Obie pionowe, rozszerzające się ku tyłowi deski rozdzielacza, stanowiące rozgarniacz, oznaczone są liczbą 24. Zwężone przednie ich końce obracają się na czopie pionowym 25, z mocowanym z niemi przegubowo w miejscach 28 i 29 i utrzymywanym w dwóch, wystających ze strony tylnej ostoji łamacza, wspornikach 26. Wspornik górny posiada gwint do nagwintowanej końcówki górnej czopa 25. Czop 25 posiada u góry ręczną korbę kołową 27 do obracania i wznoszenia lub opuszczania w ten sposób desek rozdzielacza.

Strona tylna rozgarniacza leży na dwóch małych kółkach tocznych 30, których osie 33 spoczywają w łożyskach 35, ustawianych na wysokość przy pomocy za-

opatrzonych w korby ręczne wrzecion śrubowych.

Rozdzielacz wobec tego utrzymany jest na pewnej określonej od gruntu wysokości śrubą 25 i kółkami 30; wysokość ta może być dowolnie miarkowana w zależności od żądanej grubości układanej warstwy żwiru.

Koniec tylny rozdzielacza według fig. 1, 2 posiada ciężar dodatkowy, dociskający kółka toczne 30 do powierzchni drogi.

Deski 24 posiadają przy krawędzi dolnej poziome noże 34, których wystające brzegi tworzą ostrza.

Fig. 4 przedstawia łamacz, ustawiony bezpośrednio na ostoji walca. Napęd nie różni się od poprzednio opisanego; wspólny silnik porusza maszynę i jednocześnie wprawia w ruch łamacz.

Ostoja 40, mieszcząca łamacz 42, porusza się na walcach 41 i dźwiga silnik 43 i rozdzielacz 44. Przekładnia pomiędzy wałami tylnymi a wałcem głównym łamacza oznaczona jest liczbą 45.

Do rozgarniania szabru w kierunku szerokości drogi podczas jego opadania, stosować należy rozdzielacz, pokazany na fig. 6 i 7. Składa się on z rozszerzającej się pochylni 49, której dolna krawędź posiada taką mniej więcej szerokość jak faszowa odkładanego szabru. Oprócz ścianek bocznych 39 widzi się tu szereg pionowych, skośnych ścianek pośrednich 50; wobec tego wypełniający skrzynkę szaber rozsiewa się jednostajnie po powierzchni drogi przed walcami 57.

Według fig. 8 i 9 rozdzielacz składa się z dwóch bębnow 51, ustawionych w poprzek po obu stronach wylotu łamacza. Bębny posiadają śrubowy żłobek przelotny i otwory obwodowe 52, a otrzymują ruch obrotowy od napędu łamacza. Przy ruchu tym doprowadzony do wewnętrznej części bębnow szaber musi przesuwac się po części zewnętrznej bębnow i opuszczać je otworami 52 czyli pokrywać równomiernie całą powierzchnię drogi. Łamacz i rozdzielacz

można również umieścić w przedniej części urządzenia.

Wóz posuwa się bardzo powoli, gdyż w przeciwnym razie łamacz nie nadażyłby dostarczać odpowiedniej ilości materiału. W ciągu godziny wóz przebywa przestrzeń od 12 do 20 metrów.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób wykonywania budowy dróg szosowych, znamieny tem, że materiał do budowy (szaber) zostaje mechanicznie rozdrabiany i w miarę wytwarzania, rozgarniany również mechanicznie po powierzchni drogi.

2. Sposób według zastrz. 1, znamieny tem, że rozdrabianie kamieni, układanie i rozgarnianie wytworzonego szabru oraz jego walcowanie wykonywane jest mechanicznie przez wóz zaopatrzony w łamacz i walce i stale, powoli posuwający się po budowanej drodze.

3. Maszyna do budowy szosy sposobem według zastrz. 1, znamienna tem, że istotną

jej część stanowi rozdzielacz, który rozgarnia rozdrobiony szaber po powierzchni drogi w postaci równomiernej warstwy.

4. Maszyna według zastrz. 3, znamienna tem, że rozdzielacz posiada kształt pługa śniegowego, ustawionego na pewnej od powierzchni drogi wysokości, mogącej być miarkowaną.

5. Maszyna według zastrz. 3, znamienna tem, że rozdzielacz składa się z pochylnej, ustawionej na stosownej wysokości nad powierzchnią drogi.

6. Maszyna według zastrz. 3, znamienna tem, że rozdzielacz składa się z dwóch wirujących bębnow, zaopatrzonych w śrubowe żłobki oraz w otwory na obwodzie.

7. Maszyna według zastrz. 3, znamienna tem, że rozdzielacz połączony jest z łamaczem przegubowo.

8. Maszyna według zastrz. 3, znamienna tem, że rozdzielacz umieszczony jest w przedniej jej części.

Carl Julius Aberg.
Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.

Fig. 1.

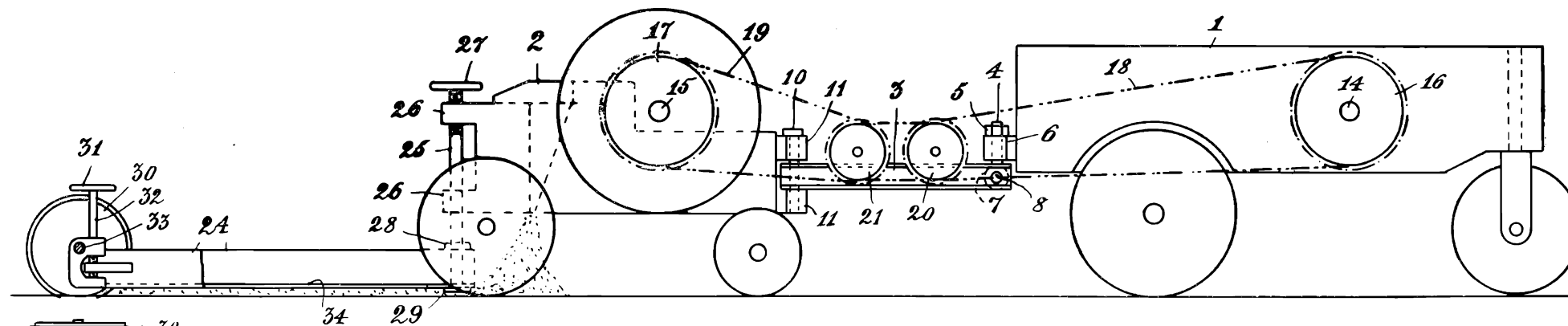

Fig. 2.

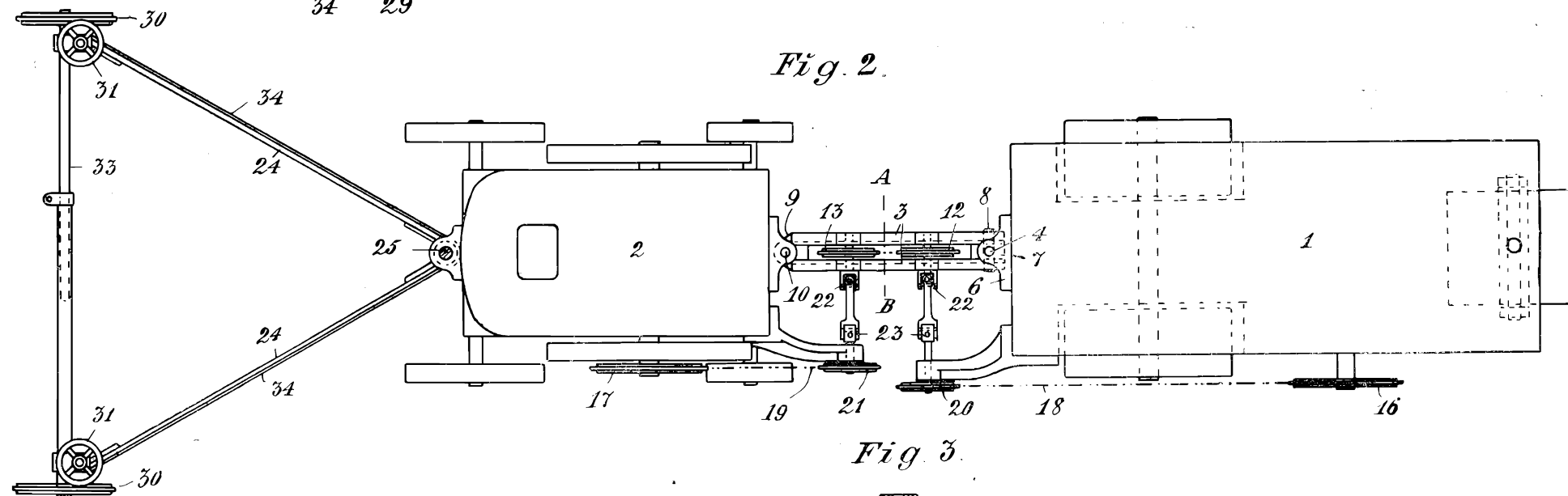

Fig. 3.

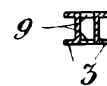

Fig. 4.

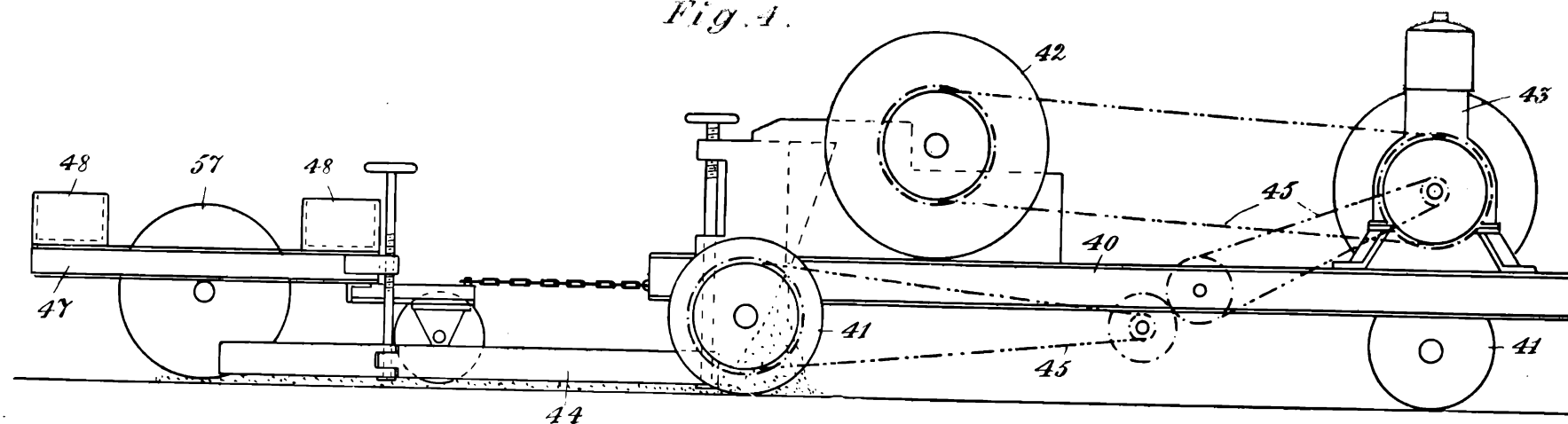

Fig. 5.

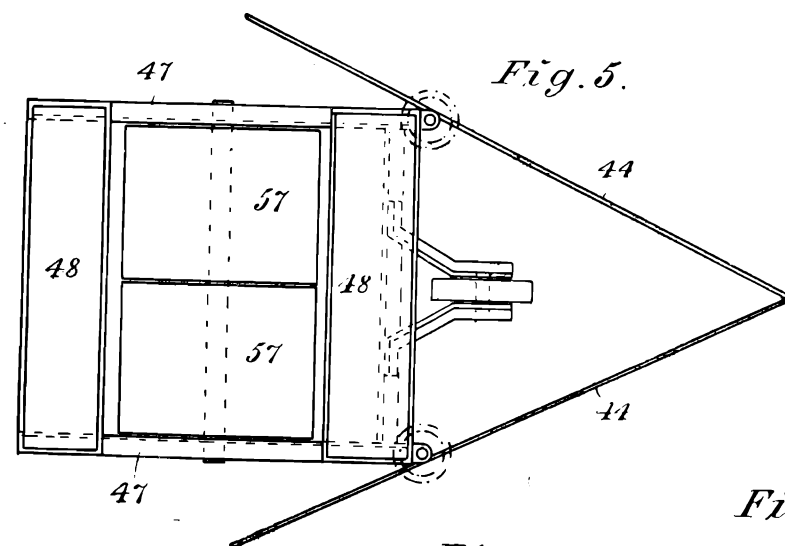

Fig. 6.

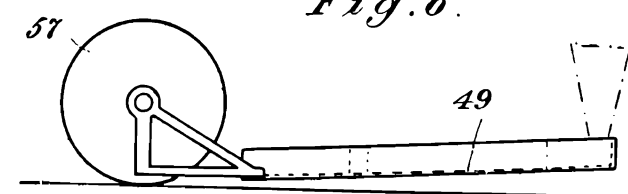

Fig. 7.

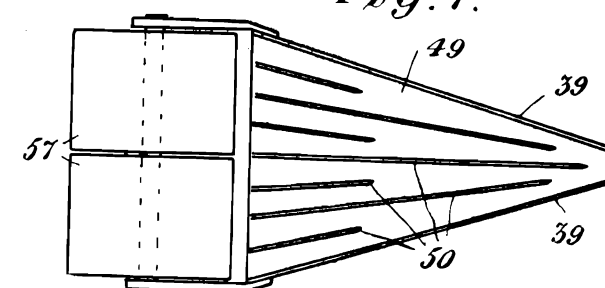

Fig. 8.

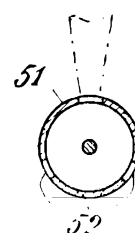

Fig. 9.

